

Investice do rozvoje vzdělání

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

Jihomoravský kraj

MANANGO

červen 2016

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

Jihomoravský kraj

úvod

Konec školního roku je již téměř tady a my vás opět zdravíme s dalším číslem školního časopisu Mango, které vám chce jednak přiblížit akce, které na naše studenty čekaly v druhém pololetí tohoto školního roku, zveřejnit práce našich šikovných studentů a také vás trošku pobavit a uvolnit v závěrečném honu na lepší známky a dopsání všech chybějících testů a také vám zkrátit čekání na tolik očekávané letní prázdniny...

- #Videň 1
- #LiterárníArecitačníSoutěž 4
- #UčitelRoku 12
- #Charita 14
- #Polsko 15
- #Prima 17
- #ŠVP 18
- #PeMeAkce 20
- #UkázkaTvorbyStudentů 23
- #Závěr 25

V enku se již o slovo nenápadně hlásí léto, sluníčko začíná pálit, všichni mají chuť na zmrzlinu a těší se na prázdniny, které jsou již za rohem, ale my se ještě na jeden malý skok vrátíme do zimy. Poslední akcí před vánočními prázdninami byl na žádost studentů výjezd do předvánoční Vídně, který se už několikrát osvědčil a vždy se setká s úspěchem.

A tak 17.12. v brzkých ranních hodinách vyrazil autobus po dálnici směr Vídeň. Jediné, co celé akci bohužel moc nepřálo, bylo tentokrát počasí, bohužel netypicky předvánočně přšelo☹, ale ani to nemohlo naše nadšení zmenšit.

A co na nás tentokrát čekalo? Tradičně jsme se prošli krásně předvánočně vyzdobeným centrem města, vystoupali jsme nahoru na věž chrámu svatého Štěpána a pak jsme si všichni velice užili návštěvu Domu hudby, které v sobě ukrývá netradiční interaktivní výstavy, kde jsme se všichni vyřádili jak malé děti.

A potom už na nás čekali všechny ty krásné stánky a stánečky na adventních trzích před starou radnicí, kde jsme nakoupili něco dobrého na zub nebo na památku a večer unavení, ale příjemně naladěni jsme zase nastoupili do autobusu a vrátili se zpět domů do Brna.

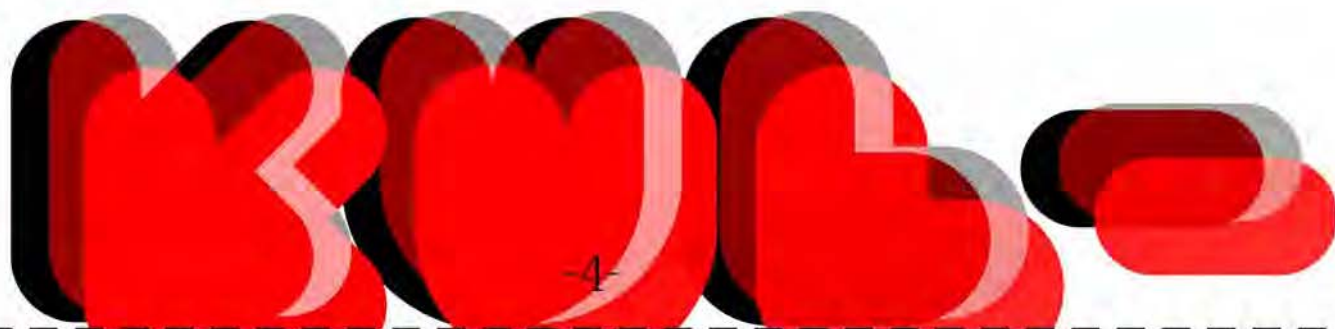

*Recitační
Soutěž*

MEZI KAPKAMI...

Je deštivý den. Lidé se plouží po ulicích v šedivých, smutných kabátech, schovaní pod černými deštníky. A vtom zahlédnu ve změti černo-bílého světa žlutou pláštěnku. Dvě nohy v červených holínkách skočí do kaluže. Voda se rozstříkne všude okolo. Jedna kapka mi dopadne na hřbet ruky. Podívám se na ni, chci ji setřít, avšak náhle se v ní zaleskne příběh. Nechám ji skápnout přes konečky prstů zpátky do louže a v tu chvíli se stávám přihlížejícím příběhu.

Uprostřed kamenného náměstí stojí velká kašna. Běhají kolem ní děti. Smějí se, stříkají po sobě vodou, hází si s míčem, jsou šťastné. Naproti kašně stojí velký dům, v jehož okně je tvář bledého, plavovlasého chlapce Tobyho, který se toužebně kouká směrem ke skotačícím dětem. Je mu smutno, protože on si nikdy nemohl jít hrát s nimi ven. Jako malý byl totiž vážně nemocný a jako důsledek mu ochrnuły nohy, takže musel být na vozíku. Žil se svými bohatými rodiči ve velkém domě, který byl plný služebnictva. Jenže neměl žádné kamarády ani sourozence v jeho věku. Měl jen sestru, která se ale dávno vdala za moře a měla vlastní děti, se kterými se nevidal. Jeho jedinou útěchou byl plyšový medvídek Lora a police s dobrodružnými knihami. Rád četl. Vždy si vzal Loru na klín a mohl se stát pirátem, který bojoval na moři, nebo zakopával poklad na pustém ostrově, nebo třeba bláznivým kloboučníkem v Říši divů. Nejraději však měl knihu o chlapci Pinocchioví, který byl pouhou loutkou a toužil být opravdovým chlapcem. Toby toužil po tom, aby jednoho dne potkal kouzelnou vílu, která Pinocchia proměnila v chlapce, aby ji mohl požádat o to, aby mu vrátila schopnost chodit. Ovšem nikdy ji nepotkal a čím byl starší, tím méně si byl jistý, že ji někdy vůbec potká.

Jednoho dne ho donesli do zahrady, kde si s Lorou na klíně četl Pinocchia, když vtom si uvědomil pohyb za polorozpadlým plotem, který odděloval jejich zahradu od zahrady, jež patřila sousednímu domu. Vzhlédl a uviděl dvě velké, uplakané, zelené oči pod čupřinou černých vlasů. „Ahoj!“, řekl. „Ahoj.“, špitlo stvoření za plotem. „Co se ti stalo?“ dodal tenký hlásek. „Jako malý jsem byl nemocný a ochrnuly mi nohy, to znamená, že nemůžu chodit.“ odpověděl Toby. „Ty brečíš?“ zeptal se. „Nebrečím, brečela jsem.“ řekla holka a vyhoupla se na zídku. Toby si ji konečně mohl prohlédnout. Holka měla střapaté vlasy po ramena, pihy okolo nosíku, který mírně zahnutý nahoru a zelené šaty, které byly o něco menší, než by měly být. „Taky bys brečel, kdyby ti umřeli rodiče...“ holce se zlomil hlas a začala plakat. „To je mi líto.“ řekl Toby smutně. „Ty tady bydlíš? A jak se vlastně jmenuješ? Eh... Já jsem Toby.“ začal ze sebe chrlit ve snaze změnit téma. „Jo, teď tu bydlím. S dědou a s babičkou. Jsem Julie.“ usmála se. „No... víš, jsem trochu nervózní a nevím, o čem s tebou mluvit. Nemám moc příležitostí si povídat s ostatními dětmi.“ řekl Toby. „To je v pohodě. Ty jsi první člověk za poslední měsíc, se kterým jsem promluvila. To víš... Nebylo mi moc do řeči.“ už zase se jí kutálely z očí slzy. „Nechtěla bys být moje kamarádka?“ vychrlil Toby, aby zastavil Juliiny slzy. „To by šlo.“ zasmála se Julie. „Tak jo. Tak zítra přijď k nám.“ řekl Toby šťastně. Ten večer Toby nemyslel na Modrou vílu, ale na Julii. Najednou si uvědomil, že ze všeho nejvíc si přeje, aby se Julie mohla zase smát. Pochopil, že žádný dar, který by mohl dostat, mu nepřinese tolik štěstí jako její smích. Seděl u svého okna, díval se na hvězdy a sliboval jim, že nenechá Julii smutnou. A Julie ten večer opravdu usínala šťastná. Po týdnech smutku, kdy se těšila jen na to, až půjde spát, se zase těšila, až bude den...

Jana Bulová, I.A

Literárně-recitační soutěž

Jako každý rok, tak i letos nesměla na Moravském gymnáziu chybět literárně-recitační soutěž. Opět jsme mezi nás přivítali známé i neznámé z Bratislavy, které obohatily náš program. Tento rok jsme se sešli poněkud ve skromnějším počtu, než tomu bývá obvykle, ale komornější prostor pouze přidával na přátelské a uvolněné atmosféře. Pro mě osobně bylo obrovským překvapením, jak soutěž pojali ti nejmladší z nás. Jejich výkony byly opravdu úctyhodné a diplomy zasloužené, ale podle mě je vítězem každý, kdo se odváží stoupnout si před publikum a učitelskou porotu a vydat něco smysluplného z úst, natož pak se toho zhostit s takovou grácií a leckdy i vtípem. ☺

V literární soutěži se četla také velice pěkná díla, za kterými stála určitě spousta stráveného času a velická dřina, zvláště pak od těch z mladší kategorie. Ovšem ani holky z Bratislavy si do Brna nepřijely pouze na výlet, ale rovnou pro výhru. V obou dvou straších kategoriích, tj. literární i recitační soutěže, se Bratislava umístila, a to opravdu zaslouženě.

Gratuluji všem vítězům a vy, co jste se neumístili, tak to nevzdávejte a příští rok to zkuste znovu, určitě to vyjde!

A jak to všechno letos dopadlo?

Literární soutěž:

starší studenti:

1. místo: Zuzana Popluhárová (Slovensko, 4. ročník)
2. místo: Adéla Pokorná (1.A)
3. místo: Daniela Stravová (2.A) + Jana Bullová (1.A)

mladší studenti:

1. místo: Vilém Panuš (sekunda)
2. místo: Charlotte Terzieva (prima)

Recitační soutěž:

1. místo: Táňa Slobodová (Slovensko, 1. ročník)
2. místo: Charlotte Terzieva (prima)
3. místo: Julie Ulvrová (prima)

CESTA DO VELEHRADU

Po tolika letech v jeskyni konečně ucítil vánek čerstvého vzduchu. Bylo krásné letní odpoledne, ale netroufal by si tipovat měsíc. Díval se dlouho před sebe na kdysi krásnou louku, která se před pár lety stala bitevním polem dvou obřích armád. Téměř nic se na ní nezměnilo. Byla poseta velkým počtem různých zbraní, na nichž byla zaschlá krev stejně jako na celé louce. Některé mrtvoly jeho spolubojovníků i nepřátel zde pořád leželi, ale znatelně šla vidět hostina ptáků, která musela nastat hned po bitvě. Po dlouhé době nostalgických vzpomínek začal přemýšlet, kam se může vydat.

Rozhodně Velehrad. Je to moje největší šance. Cestu znám. Před bitvou to bylo vzkvétající město plné obchodníků a řemeslníků, další výhoda nejspíš může být zalidněnost. Alespoň tak nebudu na očích. Ano, určitě Velehrad. Na cestách se snad nic nezměnilo. Řadí zde hodně lapků, což je asi jeden z důvodů, proč se skoro nic nestalo s tou loukou. Ale pokud se s pěšinkami něco přihodilo, tak se tady asi nebudu moci někoho zeptat na cestu. Jediná věc, na jakou mohu spoléhat, je, že nějaký obchodník si to tudy chtěl zkrátit.

Otočil se za sebe a podíval se na cestu u lesa známou pod přezdívkou Loupežníkův ráj. Lupičů a různých vyvrhelů se zde vyskytovalo doopravdy hodně. Byl sebejistý, i když u něho nebylo možno vidět žádnou zbraň. Věděl, že pokud by na něho lapkoové zkusili zaútočit, neměli by žádnou šanci.

Vydal se na cestu sebevědomým krokem člověka, který moc dobře ví, co dělá. Přemýšlel o přibližné době pochodu a nakonec dospěl k názoru, že méně jak dvě hodiny to rozhodně trvat nebude. Doufal ale, že by se do města mohl dostat už před soumrakem. Cestou se mu hlavou honila spousta myšlenek.

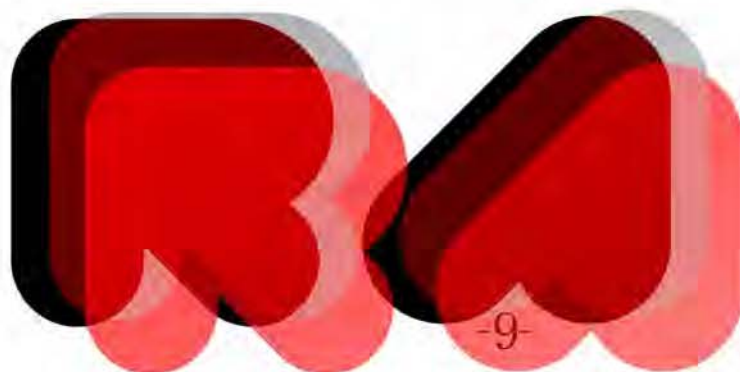
Jaká je asi současná politická situace? Co se stalo s ostatními? Kdo nakonec vyhrál tu bitvu? Snad si mě nepřátelé nebudou pamatovat, a pokud ano, tak toho budu muset využít ve svůj prospěch. Doufám, že někdo z mých spolubojovníků ještě žije. Než jsem uvízl v jeskyni, utrpěli jsme velké ztráty. Divil bych se, zdali vůbec nějaká jednotka přežila bez smrti velitele.

Po zhruba hodině pochodu zaslechl pronikavý výkřik. Běžel na místo, jak nejrychleji to šlo. Schoval se do houští a sledoval, co se děje před ním. Malá skupinka banditů, nejspíše o pěti členech, přepadla dva kupce, kteří si to tudy chtěli zkrátit a dostat se do města před setměním. Jeden z nich už umřel. Nepochyboval o tom, že výkřik, jenž před chvílí uslyšel, vzešel od něj. Druhý seděl a plakal zoufalstvím. Rozhodl se vyskočit z houští a kupci pomoci. Zapískal, aby na sebe upozornil. Přibližoval se pomalu

. Na jeho bílé roztrhané košili a starých hnědých kalhotách se začalo pomalu objevovat brnění stejně jako na hlavě helma. Vypadalo to, jako by mu jeho oči vzplály. Věděl, že oheň není skutečný, ale při potřebě tuto schopnost používal k zastrašování. Najednou v ruce držel meč, který byl pokryt ozdobnými rytinami stejně jako většina jeho výzbroje. Čepel zbraně také začala hořet, ale tentokrát to nebyla iluze, nýbrž pravý oheň. Jeho brnění a helma byly zelené stejně jako žár v očích a na meči. I přesto, že byly vyrobeny z velmi pevné kůže a kovu, působily lehce. Na rukavicích měl něco na způsob pěstnic. Dva z lapků měli luk a téměř ihned začali střílet, ale zdaleka nemířili dobře. Po jednom, který běžel k němu, hodil vrhací dýku. Mířil přesně. Zbojník spadl a zaúpěl. Druhý i třetí přibíhal ze strany. Loupežník se napřáhl a sekl, ale pouze do prázdna. Rytíř bez námahy uhnul a ťal. Hlava lapky spadla a odkutálela se. Dalšímu ladně uskočil a udeřil ho pěstnicí do obličeje. Zbojník upadl. Byl v několika sekundách probodnut mečem. Běžel ke zbylým dvěma. Hořící meč se proměnil na dýku, která přesekla krční tepnu zoufale se bránícímu psanci. Poslední bandita zpanikařil a začal utíkat. Po přesně mířeném hodu vrhací dýkou upadl beze snahy se zvednout. Byl po smrti.

Na bojovníkovi se opět změnila výzbroj v bílou košili a hnědé kalhoty. Obrátil svůj pohled na obchodníka. Ten teprve teď začal utíkat, ale dokázal doběhnout pouze k prvnímu stromu. Tam zakopl o kořen.

„Nech mě být netvora!!! Prosím, neubližuj...“
„Nejsem přece žádný netvor, tak se prosím tě uklidni,“ snažil se utišit hokynář.
„A co seš teda zač? Nějaký mág?“
„No, plnohodnotnými čaroději se můžou stát pouze elfové, ale máš pravdu, zčásti jsem něco podobného.“
„Aha, promiň mi tu zvědavost. Asi bych ti měl děkovat, ale...“
„Neomlouvej se. Jmenuji se Ian,“ řekl klidným hlasem rytíř s dojmem, že podobnou reakci očekával.
„To seš ty, ten Ian, co bojoval jako démon před pěti lety v bitvě...“
„U Velehradu? Jo, to asi budu já. A jak zní tvoje jméno, člověče?“
„Říkej mi Karas,“ obchodník stále působil velice nervózně.
„A ta mrtvola, to byl kdo? Kamarád?“
„Ne, můj bratr,“ vysvětlil smutně hokynář.
„To mně je líto,“ Ian se snažil nahodit smutný výraz, ale vypadalo to spíše jako obličej lhostejnosti. Naštěstí si Karas ničeho nevšiml. Po delší odmlce se bojovník začal vptávat:
„Proč jste jeli tudy? Copak vám není život milý?“
„Copak to nechápeš?! Museli jsme se dostat do města před soumrakem, jinak by to s námi špatně dopadlo. Ale je pravda, že ty bandity řešit nemusíš,“ konstatoval Karas podrážděně a podíval se smutně na oblohu.
„Myslím, že pokud vyrazíme teď hned, tak to ještě stihneme do setmění,“ Ian se také podíval na nebe.
„Jak jako my?!“ zareagoval naštvane obchodník.
„No, zachránil jsem ti život. Jo, a taky ti chybí společník na cestu. Ty se snad nebojíš?“ hokynář na to neměl slov.
„Tak vyrazíme, Karasi?“ Ian nepočítal s tím, že bude muset něko ho přemlouvat. Ale i tak svými argumenty rozprášil jeho námitky.
„Po cestě mně, prosím, povyprávěj, co se o mně povídá.“
„No, dobře,“ obchodník si stále nebyl jistý, zdali se správně rozhodl, ale koneckonců je pravda, že Ianovi něco dluží.

Vilém Panuš

Učitel roku MG Brno 2016

Jako každý rok u příležitosti dne učitelů jsme všichni místo školy vyrazili do divadla, kde na všechny čekalo příjemně strávené dopoledne. Holky zvolily krásné šaty a i kluci ukázali, že jim to ve společenském oblečení náramně sluší. A pak už vše mohlo začít. Moderování letošní akce se ujalo samo vedení, a tak nás z podia uvítal pan jednatel společně s panem ředitelem a postupně odtajnilo letošní výsledky ankety Učitel roku.

A tady na nás čekala změna oproti minulým ročníkům, kdy studenti udělovali jednotlivým učitelům známkové hodnocení, tak letos mohli na jeden papírek napsat jen jedno jméno svého největšího oblíbence, což pro některé z nich byl opravdu nelehký úkol, ale nakonec to zvládli všichni. A jak to celé letos dopadlo? Cenu od vedení gymnázia dostal pan profesor Milan Kalandřík a v kategorii hodnocení studentů bylo pořadí následující:

3. Mgr. Zita Šikulová

2. Mgr. Milan Kalandřík

A učitelem roku 2016 se stal **RNDr. Ivo Pecl**

Po krátké přestávce následovalo divadelní představení, tentokrát si pro nás Městské divadlo připravilo představení s názvem Červené komety. Přestože se venku již o slovo hlásilo jaro, tak my jsme se přenesli díky této komedii do doby Vánoc. O co vlastně šlo?

Sestry Lili a Bibi Krollovy už mají dost celého toho předvánočního a vánočního šílenství i zuřivého nakupování a rozhodly se letos Vánoce bojkotovat. Bibi by nejradši odletěla do Dubaje, Lili zase podle konstelace hvězd zjistila, že je nejvhodnější doba počít dítě se svým manželem Leopoldem. Jenže Leopold se na to se svou kocovinou po vánočním večírku dvakrát netváří a do jejich domácnosti navíc vtrhnou Liliini a Bibiini rodiče se strašlivou zprávou – byl unesen mamčin mazlíček, obtloustlý kocour Gustav, a únosci za něj požadují astronomických 10 000 euro! Únos mají asi na svědomí bandité, jakýsi revolucionáři, kteří si říkají „Červené komety“ a své různé a hrůzné činy dělají v přestrojení za červené a bradaté Santa Klausy.

Celá tato situační, bláznivá a konverzační komedie se točí kolem záchrany uneseného kocoura. Je plná hezky vykonstruovaných situací, vtipných dialogů a rychlém sledu akcí, při kterých je vše opravdu krásně vtipné. Všichni jsme si představení opravdu užili, náramně se pobavili a odcházeli z divadla s úsměvem na rtech.

Tak zase za rok 😊

Charita

Nejenom zábavou a studiem žijí naši studenti, ale občas jsou také schopni myslet na ostatní, kteří nemají, nebo neměli takové štěstí jako oni, aby byli zdraví, spokojení a úspěšní, a proto se studenti 1.A rozhodli zorganizovat bohulibou akci. Napekli různé dobrotky, připravili k tomu i pití a místo svačiny je nabízeli v jednotlivých třídách za finanční příspěvek na jejich charitativní akci, která se setkala jen s kladným ohlasem. Všechno snědeno a vypito a vybrané peníze pro onkologické oddělení dětské nemocnice v Brně. Ještě jednou děkujeme všem, kterým není osud nemocných dětí lhostejný a kteří se rozhodli na jejich léčbu přispět.

Děkujeme😊

Polsko

„I feel it in my fingers, I feel it in my toes... Christmas is all around me and so the feeling grows...“

Na zájezd do Polska jsme vyjžděli z předvánočního Brna. Zatímco v našem městě okupovala chodníky šedá brečka, tak v Polsku, čím jsme se více a více s autobusem blížili na sever, krajinu zdobil čistý bílý sníh. Vánoční atmosféra na nás působila doslova ze všech stran.

Naše první zastávka byla ve vojenské pevnosti nedaleko městečka Valbřichu (Walbrzych), kde jsme přespávali. Tuto atrakci pravděpodobně ocenili více pánové, přestože prohlídka byla zajímavá a leckdy i dobrodružná, neboť jsme prolézali různými zúženými místy a šachtami, takže monotónní a nudná hodinka se rozhodně nekonala.

A nyní se přesouváme na nádherný zámek Książ (čteno jako: „Kšonč“). Někteří se zrovna na prohlídku moc netvářili, ale mně přišla zajímavá. Zámek stejně tak jako krásný interiér, tak i zajímavý příběh, neboť jako mnoho památek z příhraničního Polska, byl okupován a zabrán Němci, kteří si z něj barbarsky udělali jak jinak než sklad.

Poněkud náročný den jsme zakončili v centru města. Přestože vánoční trhy jsme již ve Valbřichu nestihli, tak na výzdobě se rozhodně nešetřilo. Kašny byly ozdobeny blikajícími světýlky a vytvořily tak velice příjemnou, ne však kýčovitou atmosféru. Spousta z nás také dostala nápad si dát na večeri nějakou polskou specialitu, takže nebylo žádným překvapením, že se nás mnoho sešlo v jedné pravděpodobně jediné restauraci na náměstí.

Myslím, že můžu mluvit za všechny, když řeknu, že hotel byl rozhodně jedním z toho nejlepšího, co jsme v Polsku zažili. Samozřejmě se konalo vzájemné obdivování pokojů tématicky vyzdobených do krás nejblíže okolí.

Po klidné noci a vydatné snídani jsme byli nuceni se s hotelem rozloučit. Druhý den jsme začali ve městě Svídnice (Świdnica). První zastávka v tomto městě byla u roubeného evangelického kostela Míru, který pro svou jedinečnost patří mezi památky ze seznamu UNESCO. Dále jsme postupovali k majestátné katedrále svatého Stanislava a Václava, která je svojí velikostí třeba větší než i náš Petrov a to Svídnice není žádným velkoměstem. Toto pouze dokazuje, jací jsou Poláci pobožný národ a jejich vztah k náboženství je vidět na každém kroku. Rozchod jsme dostali na historickém náměstí, kde právě probíhaly vánoční trhy. Ochutnala jsem svídnický trdelník a samozřejmě jsem se nemohla vyhnout srovnání s našim pravým českým, co se prodává na Svobodáku. V zájmu hrdých Břanů nebudu říkat, který byl lepší. ☺

Naší poslední zastávkou bylo město Klodzko (Kłodzko). Původně jsme měli také namířeno na vánoční tihy, abychom si naposledy užili polské vánoční atmosféry, ale bohužel začínaly až o den později. Nákupů jsme si přeci jenom užili a zvláště mladším dámám se líbilo, že naše poslední zastavení bylo v klodzském obchodním centru.

No a hurá domů – do Brna osvětleného neonovými nápisy „Merry Christmas“ a předvánočního shonu, který jsme na dva dny v Polsku s radostí opustili.

Z výletu jsem přijela opravdu s kladným dojmem o naší sousední zemi. Navzdory všem předsudkům a pomluvám, které o našich východních sousedech mezi Čechy panují, se Poláci k nám chovali jako k váženým hostům ze západu, mi lým sousedům a bratrům Slovanům. Rozhodně bylo milé, že obě dvě prohlídky (pevnosti a zámku) byly v češtině. Průvodci se naučili náš jazyk a celou prohlídku mluvili, ač leckdy krkolomně, česky. Také v kostele Míru pustili vevnitř do reproduktorů audio průvodce v češtině. Když jsme řekli, že jsme z České republiky, vítali nás z otevřenou náručí, což mi přišlo moc hezké a vyvolalo to ve mně touhu navštívit Polsko znovu!

Polské okénko:

v roce 2014 se
nejmenovaný student
opil více než bylo
zdrávo

Jak to vidí primáni po roce na MG...

Je to vlastně jen chvílička, která uběhla od září, kdy malí, vyjukaní a nenápadní primáni poprvé překročili práh naší školy a začali si zvykat na novou školu, předměty, profesory a nové kamarády. A než se stačili pořádně rozkoukat, tak je konec jejich prvního školního roku na Moravském gymnáziu téměř tady.

Chtěli jsme vědět, jak se jim po roce u nás líbí, co je za tu dobu příjemné a co nepříjemně překvapilo, co by si ještě ve škole chtěli mít a jaká jejich třída vlastně je.

Může nás těšit, že v podstatě všichni jsou na této škole spokojeni, oceňují dobré a spravedlivé učitele, školní občůdek, všudypřítomnou wi-fi, to, že se učí jinak než na základní škole, že má každá třída počítač a interaktivní tabuli, spravedlivý bodovací systém, také to, že je studenti z vyšších ročníků nepřehlížejí a v neposlední řadě jsou také velice spokojeni se svým třídním.

Co by ještě ve škole chtěli? Hezčí třídu, jídelnu ve škole, větší tělocvičnu, barevné stěny ve třídě a na zdích obrázky. Je také vidět, že mají kladný vztah k přírodě, neboť by si velice rádi pořídili nějaké třídní zvíře a rostlinky, ale to asi při troše snahy mohou zrealizovat 😊

A jaká je jejich třída. Prý hlučná, někdy složitá, rozmazlená, pomlouvačná, variabilní, chytrá, šílená, žalující, ale také super, úžasná. Prostě takové tornádo.

Doufejme, že stejně spokojeni budou i na konci dalšího roku a že se jim všem bude dařit ve studiu i mimo školu.

Konečně SVOBODA – škola v přírodě

tercie+kvarta #mgnatripu

Jak si možná někdo z vás všimnul, tercie byla na škole v přírodě. Vzali jsme s sebou kvartu, paní profesorku Šikulovou, Příkrylovou a pana profesora Svobodu. Protože nás všichni milují, přijela ještě paní profesorka Proroková za doprovodu pana ředitele. Jela nás celá parta.

Ranní vstávání na sraz se asi nikomu nelíbilo, ale při nastoupení do vlaku bylo vše zapomenuto. Cesta trvala úžasné dvě hodiny ve všech možných dopravních prostředcích. Nálada stoupala a s ní i naše hlasitost. Celý vagón si s námi radostně pobrukoval. V naší grupě se objevil i dosud neznámý úkaz. Gentlemani, kteří nám rádi nesli kufry a jiné předměty.

Na rozdíl od předešlých výletů, kdy jsme havarovali s autobusy, se cestou nic nestalo. Asi tomu zabránilo naše natěšení na komfortní ubytování a pestrou stravu. (haha)

Jako správná MG rodina (#mgfamily) jsme bydleli v jednom srubu. Po našem příjezdu se na nás všichni ze střediska přišli podívat, dokonce i studenti gymnázia Matyáše Lercha. Společně s nimi se objevili i instruktoři, konkrétně – Veverka & Radek.

Hned první den jsme stihli jízdu na koních, střelení z luku a stmelovací hry, do kterých se zapojil i pan profesor Svoboda a paní profesorka Příkrylová. Veverka si zvládla zapamatovat jména nás všech do hodiny, což je úctyhodný výkon v porovnání s panem profesorem Škrdlíkem, který to nestihl ani za tři roky.

První noc byla zima, jelikož plynová kamna zatím nefungovala. Stěny pokojů propouštěly i to, co neměly. A zřejmě toho bylo příliš, když se celým srubem rozlehl mohutný výkřik: HEJ, TICHŮ!
Načež bylo hej ticho.

A co ranní vstávání?

Zuza: Ranní buzení bylo otřesné

Evka: doslova.

A následovala naše první společná snídaně. Po které jsme doufali, že ty následující budou jiné. Nebyly.

Z mnoha aktivit, které jsme absolvovali, se nám asi nejvíce líbily hry na podporu týmu, paintball a mnozí z nás také překonali svůj strach z výšek a vrhli se na horolezeckou stěnu nebo na lanový park. Když se vyskytla mezi nabitým programem nějaká volná chvíle, byli jsme pospolu, smáli se, hráli karty a víc se poznávali – od toho taky školy v přírodě jsou, ne?

A co noční hra? Ta měla pro i proti. Bylo hezké být společně na jedné louce pod hvězdami, na druhou stranu bylo všude mokro a ne všechny nadchlo téma.

Počáteční brblání o nouzovém úniku bude asi na každé škole v přírodě, ale poslední den se stejně nikomu nebude chtít odjet. V našem případě tomu nebylo jinak.

Závěrem bychom chtěly poděkovat všem spolužákům, kteří zůstali sví, jak je známe ze školy.

Děkujeme i Veverce (a všem instruktorům (jestli se to k nim dostane)).

PEL MEL AKCÍ MORAVSKÉHO GYMNÁZIA

V druhém pololetí tohoto školního roku se naši studenti zúčastnili spousty akcí, z nichž některé byly zorganizovány přímo na jejich žádost jako například Velikonoční šachový turnaj, který pro studenty připravil pan profesor Prorok.

Jako každý rok se studenti nižšího i vyššího gymnázia vydali na lyžařský kurz do rakouských Alp do Lachtalu.

V rámci výuky chemie se studenti jednotlivých ročníků vydali postupně vyzkoušet nabyté vědomosti přímo do chemických laboratoří.

Studenti primy zase vyrazili na exkurzi do Botanické zahrady Přírodovědecké fakulty.

Školou se prohnalo tornádo maturantů při příležitosti posledního zvonění.

Kvarta vyrazila do Mendelianum.

Proběhly přednášky týkající se prokrastinace a své dojmy o Africe nám sdělil doc. Kubíček.

Poslední týden v květnu nás také svou návštěvou poctila, dnes již slavná brněnská spisovatelka, Kateřina Tučková.

Maturanti úspěšně završili studium na naší škole. A další akce studenty ještě čekají před koncem letošního školního roku, jako například Škola v přírodě pro primu a sekundu, studenti prvních ročníků se vydají obdivovat památky Unesco a druháci se vydají sjíždět Vltavu. A do toho samozřejmě všichni budou dohánět uzavírání známek a dopisování posledních testů a také s netrpělivostí vyhlížet toužebně očekávané letní prázdniny.

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

Jihomoravský kraj

Některým studentům nepřípadá divně věnovat chvilku času napsání něčeho, co je zajímavé, co může někoho pobavit nebo potěšit... tady je malá ochutnávka z tvorby studentů vyššího gymnázia. Příjemné počtení☺

Daniela Stravová
2.A
Próza

Tichý krik

V noci se budím s bušícím srdcem. Dny přežívám s ledovými dlaněmi. Kruhy pod očima hnědnou. Jsem chodící mrtvola, jež musí žít lidský život. Nenávist mám v očích vepsanou, přesto se upřímně s přáteli směji.

Proč mám před nimi mluvit? Je to jen tupá masa idiotů. Nenávidím je. Sebe. Všechny a všechno. Bolí to. Nenuťte mě. Bojím se. Jak se dýchá? Mé tváří hoří jako žár poledního Slunce ve vyprahlé poušti.

Ne, TICHŮ! V hlavě mi hučí jako v úle plném pracovitých včeliček, jež slouží své královně. Kde jsem? Co se stalo? Odkud se vzala ta karmínově rudá krev, je jí tu moc. MOC! Je moje? Něco okupuje moji hrud'. Sedí na mých prsou, jako by mu to tam patřilo. Jdi pryč! Nechci tě znát. Jsi otřesná, škaredá, zlá. Hnusná!

To pálí. Ale co mě pálí? Ta krev, je tu pořád, ale teče odpadní rourou pryč. Nech mě být. Ty taky. Chci maminku. Bojím se. Ať mě nechá, už ji nechci. Jde z ní hrůza. Co jsem to zase provedla?

Strach ovládá mé tělo. A mysl by ovládal taky, kdyby si je neobsadila ta strašná otřesná příšera. Kdo jsem? Zachraňte mě někdo, já to nedokážu. Ztratila jsem se. Kde je domů? Je tam teplo? Já tam chci. Chci svou teplou náruč.

Ani ty mi nepomůžeš? Další bytost mě tu nechala monstrům napospas, je tu zima. Tak proč mi tedy rudnou tváře? Kdo jsi? Neznám tě, nemluv na mě. Kolena mám z rosolu. Dlaně se mi třepou jako osika ve větru. Chyťte mě někdo, padám.

Křičím, hlas mi selhává, ale stejně mě nikdo neslyší. No tak, pomozte mi, cítím se jako domeček z karet. Fů a už není. Díváte se, že jsem odešla? Neslyšeli jste mě... Jsem z vás vystrašená, co mi chcete?

Hraji si se Smrtí, je to zábava, vid'?' Dívej, směje se a tančí. Snaží se mě naučit to vášnivé tango, ale já jí nestačím. Znovu jsem na zemi. Znovu ta bolest. Kam se jenom poděla ta kráska? Její nachové šaty z hedvábí mi chybí. Byly měkké a teplé.

Stíny skáčou po zdi a tvoří obrazce. Dřív jsem se jich bála, teď mi přijdou zábavné. Chyt' mě, chyt'! Dotkni se mě. Zaplaš mě.

Co to je za překrásný zvuk? To je hudba! Krásná, překrásná. Ten hlas, mluví ke mně, je klidný. Kam jde? Ať neodchází, ať projednou zůstane. Stýská se mi.

Kdy konečně poznám Morfeovu náruč? Prý je tam teplo a klid. To je domov? Je to taky tak měkké, jako ty hedvábné šaty z motýlích křídel? Je tam taky ta krásná hudba? Nebo to jsou jen další Tantalova muka?

Daší školní rok je za námi, pro někoho byl úspěšný, pro někoho neúspěšný, pro někoho nic moc. Ale ať už byl jakýkoli, je pryč a před námi už čekají dva měsíce sladkého nicnedělání, koupání, opalování, cestování, lenošení, čtení, sportování, co si kdo představí a vysní. Tak si je všichni pěkně užijme, ať máme co nejvíce sil do nového zří.

Krásné prázdniny 😊

